

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **I. H.**, zastoupené Mgr. Bc. Vítězslavem Jírou, advokátem se sídlem v Brně, Rooseveltova 6/8, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2006, č. j. 22 Cad 94/2006 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2006, jímž žalovaná zamítla žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v platném znění (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). Své rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Brně – město (dále jen „OSSZ Brno - město“) ze dne 13. 2. 2006 není stěžovatelka plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 55 %. Nadále stěžovatelce náleží důchod částečný invalidní.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 21. 9. 2006, č. j. 22 Cad 94/2006 - 25, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované. Soud provedl důkaz posudkem o zdravotním stavu žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované, vypracovaným dne 22. 8. 2006 posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí zřízenou podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně zasedala v řádném složení, účasten byl odborný lékař – ortoped, tedy lékař z oboru hlavního zdravotního postižení žalobkyně. Na základě prostudované zdravotnické dokumentace a stavu zjištěného při jednání došla posudková komise k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované se jednalo u žalobkyně o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byla postdysplastická artroza obou kyčelních kloubů. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti k datu napadeného rozhodnutí žalované byla stanovena dle kapitoly XV., oddílu A, položky 1, písm. c) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“), ve výši 50 %. Uvedené hodnocení na horní hranici daného rozmezí volila posudková komise s ohledem na souběh dvou zdravotních postižení, tj. postižení kloubů a bolestivého páteřního syndromu, když pracovní omezení pro obě zdravotní postižení se do značné míry překrývají a výdělečná schopnost žalobkyně není omezena více než uvedeným způsobem. Po zhodnocení rozsahu postižení základní diagnózou a ostatních zdravotních postižení neshledala posudková komise důvody pro navýšení hodnocení o další procentní body. Z jednání nařízeného na den 21. 9. 2006 se žalobkyně omluvila z důvodu pooperačního stavu a uvedla, že nežádá o odročení jednání pro dlouhodobou pooperační léčbu. Dle soudu bylo prokázáno, že skutečnosti uvedené v posudku lékaře OSSZ Brno – město ze dne 13. 2. 2006, týkající se zjištění rozhodujícího zdravotního postižení, souhlasí se skutečnostmi zjištěnými posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí při jednání dne 22. 8. 2006, pokud se týká určení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého stavu žalobkyně i stanovení míry poklesu soustavné výdělečné schopnosti, a jejichž přezkumu se podanou žalobou žalobkyně dožadovala. Soud se tak ztotožnil se skutkovým a posudkovým závěrem, neboť dospěl k závěru, že posudková komise se přesvědčivým způsobem vyrovnala s hodnocením zdravotní dokumentace, a proto zaujal stanovisko, že žalobkyně nesplňuje k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované podmínky plné invalidity podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. Vzhledem ke shora uvedenému žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

V kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně stěžovatelka uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Obecně namítá nedostatečné a neobjektivní skutkové zjištění a posouzení svého zdravotního stavu v přezkumném soudním řízení i v řízení správním. Soud podle stěžovatelky při hodnocení provedených důkazů pochybil, když nevzal v úvahu skutečnost, že zdravotní stav stěžovatelky posuzovala opětovně posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí jako v případě zamítnuté žaloby podané proti jinému předcházejícímu rozhodnutí žalované zamítající žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 33 Cad 106/2005. Stěžovatelka má za to, že rozdílné výsledky posouzení zdravotního stavu posudkovými komisemi v různých časových obdobích svědčí o neobjektivitě a účelovosti, stejně tak některé další závěry soudu neodpovídají skutečnostem uvedeným v zdravotnické dokumentaci, která je součástí soudního spisu, konkrétně jde o závěr soudu o minimálním neurologickém deficitu a o indikaci operace páteře vzhledem k subjektivním potížím stěžovatelky. Pochybení soudu spatřuje stěžovatelka také v tom, že nebyl proveden nezávislý znalecký posudek jejího zdravotního stavu, o nějž ve svém písemném vyjádření ze dne

19. 9. 2006 žádala. Stěžovatelka dále uvádí, že mezi doručením předvolání na soudní jednání, vykázaným doručenkou dne 19. 9. 2006, a tímto jednáním konaném 21. 9. 2006 byly pouhé dva dny, kdy si nemohla stěžovatelka zajistit kvalifikované právní zastoupení a sama se ze zdravotních důvodů nebyla schopna zúčastnit. V takovém postupu soudu spatřuje vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka navrhl, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Brně byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžejní námitku podané kasační stížnosti lze podřadit pod ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatelka předně vytýká napadenému rozhodnutí soudu, že žalovaná ani soud při posuzování předpokladů udělení plného invalidního důchodu nezhodnotily správně její zdravotní stav. K této námitce je třeba konstatovat, že žalovaná vychází v případě rozhodování o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem z posudků lékařů okresních správ sociálního zabezpečení. Tak tomu bylo i v posuzované věci, kdy podkladem pro rozhodnutí žalované byl posudek lékaře OSZZ Brno - město ze dne 13. 2. 2006, podle něhož činila míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky 55 %. Žalovaná postupovala při vydávání napadeného rozhodnutí způsobem upraveným v zákoně č. 582/1991 Sb. a soud vycházel z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně, který shledal úplným a přesvědčivým. S tímto hodnocením posudku se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Bylo tedy prokázáno, že žalobkyně k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované podmínky plné invalidity ve smyslu § 39 zákona o důchodovém pojištění nespĺňovala a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle kapitoly XV., oddílu A, položky 1, písm. c) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. vzhledem k ostatním diagnózám stěžovatelky a s přihlídnutím k její původní profesi na 50 %. Nelze se tedy ztotožnit s názorem stěžovatelky, že byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalované, neboť zde nebyly pochyby o správném zjištění zdravotního stavu stěžovatelky. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že posouzení stěžovatelčina zdravotního postižení bylo učiněno řádně a objektivně. Lékař OSZZ Brno - město ve správním řízení i posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně v řízení před soudem přitom dospěli ke shodnému závěru, že žalobkyně nespĺňuje k datu vydání rozhodnutí žalované podmínky pro přiznání plné invalidity ve smyslu ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. Pokud tedy za situace, kdy bylo postaveno najisto, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně nedosahoval 66 % potřebných pro přiznání plného invalidního důchodu a nejednalo se ani o situaci, kdy by byla žalobkyně schopna soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, žalovaná žalobkyni nepřiznala plný

invalidní důchod, postupovala v souladu se zákonem. Rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jenž takové rozhodnutí žalované shledal zákonu odpovídajícím, tedy nelze vytknout nezákonnost, tudíž ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. dán není.

Námitce týkající se neobjektivitě posouzení zdravotního stavu stěžovatelky posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně díky organizační provázanosti se samotným žalovaným Nejvyšší správní soudu s poukazem na konstantní judikaturu nemůže přisvědčit. Ve svém rozsudku ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003 – 35, judikoval: „*Sama skutečnost, že posudková komise je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů; ta má být garantována složením posudkových komisí předepsaným § 3 odst. 1 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, podle níž jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí*“. Organizační uspořádání sociálního zabezpečení, působnost orgánů státní správy v sociálním zabezpečení a řízení ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení upravuje zákon č. 582/1991 Sb. Podle ust. § 3 odst. 3 písm. a), b), c) tohoto zákona orgány sociálního zabezpečení jsou Ministerstvo práce a sociálních věcí, Česká správa sociálního zabezpečení, Okresní správy sociálního zabezpečení. Podle § 4 odst. 2 cit. zákona, ministerstvo posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Pro vydávání posudku podle předchozí věty se přiměřeně použijí ustanovení obecných předpisů o správním řízení. Složení posudkových komisí upravuje vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí č. 182/1991 Sb. Podle § 3 odst. 1 této vyhlášky, posudkovými lékaři a tajemníky posudkových komisí pověřuje ministerstvo své pracovníky se souhlasem těchto pracovníků. Dalšími členy posudkových komisí jsou odborní lékaři jednotlivých klinických oborů. Podle odst. 2 cit. ust. posudková komise ministerstva je schopna jednat a usnášet se, je-li přítomen posudkový lékař, který je předsedou této komise, tajemník a další lékař. Posudková komise ministerstva se usnáší většinou hlasů a při rovnosti hlasů rozhoduje hlas jejího předsedy. Jestliže tedy přímo zákon č. 582/1991 Sb. ve svém ust. § 4 odst. 2 uložil Ministerstvu práce a sociálních věcí provádět posudky mj. pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, není takovýto důkaz zpochybněn ani tím, že v ust. § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona zákon svěřil Ministerstvu práce a sociálních věcí také řízení činnosti České správy sociálního zabezpečení, která je podle ust. 5 písm. a) bodu 1. tohoto zákona kompetentní rozhodovat o dávkách důchodového pojištění.

Další uplatněný důvod kasační stížnosti je uveden v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu, která může spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě též v jiné vadě řízení, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatelka spatřuje pochybení soudu v tom, že nevyhověl jejímu návrhu na vypracování nezávislého znaleckého posudku zdravotního stavu stěžovatelky odlišným subjektem od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, který z navržených důkazů provede a může provést i důkazy další, existují-li i po vypracování posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pochybnosti o příčinách dlouhodobě nepříznivého stavu posuzovaného, resp. o adekvátnosti posouzení míry poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Procesní předpis tedy soudu neukládá povinnost provést každý navržený

důkaz. Soud v souzené věci pochybnosti o přesvědčivosti a úplnosti vyhotoveného posudku neměl a proto nebyl dán důvod k tomu, aby shledal naplnění podmínek pro nařízení případného vypracování znaleckého posudku zdravotního stavu stěžovatelky. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud odkazuje na právní názor prezentovaný v nálezu Ústavního soudu sp. zn. 2 ÚS 92/95, podle něhož *zásadně nelze spatřovat porušení čl. 36 Listiny v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníků, neboť jen soudu přísluší rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv (§ 120 odst. 1, 2 o. s. ř.), to však platí pouze potud, pokud lze na skutkový stav v dané věci bezpečně usoudit (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. III. ÚS 150/93)*. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že právě o posléze uvedenou situaci se jedná i v souzené věci.

Stejně tak není oprávněná ani námitka stěžovatelky, podle které řízení před soudem je zatíženo vadou v důsledku nedodržení lhůty k přípravě na jednání nařízené na den 21. 9. 2006, neboť v písemném vyjádření ze dne 19. 9. 2006 stěžovatelka výslovně uvedla, že odročení jednání nežádá z důvodu dlouhodobé pooperační léčby. Právního zástupce k uvedenému jednání nezpřomocňuje hlavně proto, že zastupuje stěžovatelku ve stejné věci vedené pod sp. zn. 33 Cad 106/2005, kde je podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

